

РЕШЕНИЕ

№ 337

гр. Карлово, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАРЛОВО, II-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Владимир Ст. Иванов

при участието на секретаря Цветана Т. Чакърова
като разгледа докладваното от Владимир Ст. Иванов Гражданско дело №
20235320100563 по описа за 2023 година

Производството е образувано по иск с правно основание чл.26, ал.1
от ЗЗД, предявен от Д. Т. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., бул. „О.“ №**,
чрез Е. а. д. Е. И., ЕИК: *****, адрес: гр. П., ул. Б. №*, ап. **,
представлявано от Е. Г. И. против „Н.“ ООД, ЕИК *****, със седалище
и адрес на управление в гр. С., ПК ****, район „И.“, ул. „Л. С.“ № * (Л. Т.), ет.
**, представлявано от законния представител И. Н. Х., в качеството ѝ на
управител.

Ищецът твърди, че на 08.12.2022 г. сключил с ответното дружество
договор за кредит, по силата на който му били предоставени в собственост
заемни средства в размер на 500,00 лева, при фиксиран лихвен процент по
заема 38,75%, годишен процент на разходите – 46,42%.

В чл.4, ал.3 било предвидено, в срок до края на следващия работен
ден от сключването му, договорът да бъде обезпечен с банкова гаранция или
гаранция, издадена от небанкова финансова институция за сумата от 558.00
лева. В случай на неизпълнение от страна на кредитополучателя на условията
визирани в чл.4, ал.3 договора, чл.6, ал.1 предвиждал кредитополучателят да
заплати неустойка в размер на 420,00 лева, която да престоира разсрочено,

заедно с погасителната вноски. Ищецът усвоил изцяло заемният ресурс, но твърди, че не дължи плащания за лихва и неустойка, тъй като договорът за кредит е нищожен.

Фиксираният лихвен процент не отговарял на действително приложения, тъй като уговорената неустойка представлявала добавък към договорната лихва, при което кредиторът допълнително се обогатявал в разрез с принципите на добрите нрави, което водело до нищожност на съглашението. Били нарушени изискванията на чл. 5 и чл. 11, т.10 ЗПК. Уговорената възнаградителна лихва надхвърляла повече от 3 пъти законната, а уговорката за дължимостта ѝ била нищожна. Клаузата за дължимост на неустойка също била нищожна, като противоречаща на добрите нрави и излизаща извън присъщите ѝ функции. Чрез нея се стигало до скрито оскъпяване на кредита. Ограниченията по чл. 19, ал. 4 ЗПК били нарушени. Клауза, която предвиждала дължимост на неустойка при неосигуряване на обезпечение, била в пряко противоречие с целта на Директива 2008/48. Прехвърляла риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за предварителна оценка на платежоспособността на длъжника върху самия него, при което се стигало до допълнително увеличаване размера на задълженията. Не било извършено предварително разясняване на потребителя на клаузите във връзка с крайните задължения по договора. Видно от съдържанието на договора и стандартния европейски формуляр, същите били изготвени без заемателят да е бил запознат с действителния размер на ГПР, при което били нарушени изискванията на чл. 11, т.9 и т.10 ЗПК. Чрез уговореното в чл.6, ал. 1 от договора, се въвеждал сигурен източник на доход на икономически по-силната страна. Неустойката била включена като падежно вземане – обезщетение за кредитора, а същевременно била предвидена в размер, който не съответствал на вредите от неизпълнението, тъй като била съизмерима с предоставената заемна сума. Макар да била предвидена като неустойка, сумата представлявала предварително отчетена в падежните вноски сума, която не била известна на потребителя, съобразно изискванията на чл. 5 ЗПК. Същата била и в противоречие с обявеното в договора за общия размер на всички плащания, като разпоредбата не включвала оскъпяването. Общата сума била подвеждаща за потребителя, при което той не могъл да прецени действителния размер на задълженията си и последиците при забава. Клаузата

противоречала на добрите търговски практики и била уговорка във вреда на потребителя. Била нищожна на осн. чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

Поради невключване на неустойката в посочения в договора размер на ГПР, последният не съответствал на действително прилагания от кредитора, тъй като реалният лихвен процент не отговарял на реализирания, увеличен със скрития добавък от неустойката. Горното представлявало „заблуждаваща търговска практика“ по см. на чл. 68д, ал. 1 и ал.2, т. 1 ЗЗП. Нищожността на неравноправна клауза в договора, сочеща неверен ГПР, водела до недействителност на кредитната сделка, поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал.1, т.10 ЗПК. Не било изпълнено и изискването на т.9 от сочената разпоредба, тъй като потребителят бил заблуден относно действителния размер на лихвения процент.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да прогласи нищожността на клаузата на чл.6, ал.1 от договор за потребителски кредит №202212080444400102, сключен с „Н.“ ООД на 08.12.2022г., предвиждаща заплащане на неустойка, като противоречаща на принципа на добрите нрави, заобикалящи материално - правните изисквания на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, накърняващи договорното равноправие между страните и нарушаващи предпоставките на чл. 11, т. 9 и 10 от ЗПК относно същественото съдържание на потребителските договори за кредит. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответното дружество, ответното дружество, чрез юрк. П. П. е подал писмен отговор, с който оспорва иска.

Акцентираща върху факта, че „Н.“ ООД не е начислило неустойка по договора за кредит, като такова вземане не било и претендирано за заплащане от кредитополучателя.

Ищецът можел да избегне начисляването на неустойка или да ограничи нейния размер, като предостави надлежно обезпечение. Уговорената възнаградителна лихва не противоречала на добрите нрави. Неустойката не излизала извън присъщите ѝ функции, не оскъпявала кредита, а се дължала само при неизпълнение. Тя не влизала в ГПР. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски и предявява насрещен иск за осъждане на ответника да му заплати следните суми дължими по договор за кредит № 202212080444400102 от 08.12.2022г.:

- 409.91 лева – падежирала главница, дължима за периода от

09.01.2023 г. до 09.05.2023 г., ведно с обезщетение за забава по чл. 86 ЗЗД, начислено върху падежиралата главница за периода от депозиране на насрещния иск в съда до окончателното изплащане на вземането;

- 90.09 лева – предсрочно изискуема главница за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г., ведно с обезщетение за забава по чл. 86 ЗЗД, начислено за периода от връчване на насрещната искова молба на насрещната страна до окончателното изплащане на задължението;

- 55.09 лева - падежирала възнаградителна лихва, дължима за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г.

В насрещната искова молба се твърди, че на 08.12.2022 г. „Н.“ ООД и Д. Т. Б. сключили договор за кредит № 202212080444400102 за сума в размер на 500,00 лева. Съгласно чл. 3 от договора за кредит, Д. Т. Б. се задължил да върне заемната сума ведно с договорената възнаградителна лихва на 6 анюитетни (равни) вноски, всяка в размер на 93.00 лева, обхващащи периода от 09.01.2023 г. до 09.06.2023 г. Към настоящия момент Д. Б. не направил нито едно плащане за погасяване на задължението по договора за кредит, поради което за ищцовото дружество възниквало правото по чл. 8 от договора да обяви кредита за предсрочно изискуем. „Н.“ ООД изрично заявява, че с насрещната искова молба дружеството прави волеизявление за обявяване на договор за кредит № 202212080444400102 за предсрочно изискуем.

Предвид изложеното в полза на „Н.“ ООД бил налице правен интерес от предявяването на иск по чл. 79 ЗЗД за осъждане на Д. Б. да заплати на финансовата институция посочените по-горе суми, дължими по процесния договор за потребителски кредит.

С отговора на насрещната искова молба ответникът, чрез Е. а. д. Е. И., ЕИК: *****, адрес: гр. П., ул. Б. №*, ап. **, представлявано от Е. Г. И., оспорва насрещния иск. Счита, че Договор за кредит № 202212080444400102 е нищожен поради противоречие с добрите нрави /чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД/ и поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК във вр. с чл. 22 от ЗПК, с произтичащите от това последици по чл. 23 от ЗПК. Съгласно договора, заемателят следвало да обезпечи договора за кредит със сключването на договор за поръчителство/гаранция. За обезпечението дължал

възнаграждение, която сума следвало да заплаща разсрочено към месечната погасителна вноска, платима на „Н*“ ООД. По този начин се заобикаляли материално-правните изисквания, регламентирани в чл. 19, ал. 4 от ЗПК, тъй като на кредитополучателя се поставяли изисквания, на които той не можел да изпълни: осигуряване на поръчителство на изпълнението на заемното правоотношение от лица и/ или предоставянето на банкови гаранции. Чрез предвиждането на неустойки за неосигуряване на обезпечение, респ. на такси, които те събират за осигуряване на фирми-гаранти, ищецът си осигурявал допълнителна печалба, която вече е калкулирана с договорената възнаградителна лихва, като същевременно преодолял законовото изискване за таван на лихвените нива и другите разходи по предоставената в заем сума. По изложените съображения ответникът счита, че „Н.“ ООД е надвземало неправомерно възнаградителна лихва в размер на 220,19 лева, неустойка в размер на 400,00 лева и получено възнаграждение за поръчителство/ гаранция, включено във всяка една от погасителните вноски в размер на 400,00 лева, като ги е получавало без основание.

С оглед изложеното, в случай, че съдът приеме предявения иск в размер на 555,09 лева за основателен, в условията на евентуалност и на основание чл. 103, ал. 2 от ЗЗД, ответникът предявява възражение за прихващане между главницата по кредита в размер на 555,09 лева със сумата от 1020,19 лева, представляваща получена в периода от 08.12.2022г. до 14.06.2023г. без правно основание от ищеца въз основа на нищожни договорни клаузи възнаградителна лихва в размер на 220,19 лева, неустойка в размер на 200,00 лева и възнаграждение за поръчителство/ гаранция, включено във всяка една от погасителните вноски в размер на 200,00 лева.

Претендират се разноските по делото.

Доколкото исковата молба и насрещният иск се основават на едни и същи фактически обстоятелства, то съдът намира, че по така предявените иски може да се произнесе с едни и същи мотиви.

От събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Няма спор по делото, а и е видно от представените писмени доказателства, че на 08.12.2022 г. между страните е възникнало валидно

правоотношение по договор за кредит № 202212080444400102, по който ищецът е усвоил сумата от 500.00 лева. Страните са се договорили сумата да бъде връщана на 6 месечни погасителни вноски при годишен лихвен процент по заема 38,75%, годишен процент на разходите 46,42% с първа падежна дата – 09.01.2023 г. и последна падежна дата – 09.06.2023 г.

Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът пък е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такава, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон – ЗПК.

Видно от приложения договор за кредит № 202212080444400102 от 08.12.2022 г., в чл. 4, ал. 3 страните са постигнали съгласие, че кредитолучателят следва да обезпечи задължението си с банкова гаранция или гаранция, издадена от небанкова институция, която да предостави в срок до края на следващия ден от сключване на договора, съгласно реда и условията, предвидени в общите условия. Гаранцията е определена в размер на 558.00 лева със срок на валидност до 10.06.2023 г.

С клаузата на чл. 6, ал. 1 от договора страните са уговорили, че при неизпълнение на задължението на длъжника да осигури посоченото обезпечение в установения срок, същият следва да заплати неустойка на кредитора в размер на сумата от 420.00 лева. Уговорено е, че неустойката се заплаща всеки месец, заедно с всяка погасителна вноска.

Ищецът е посочил като основание за недействителност на клаузата за неустойка противоречие с добрите нрави и нормите на Закона потребителския кредит.

Критериите дали е налице нищожност поради противоречие с добрите нрави на неустойка, се съдържат в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно – такава е неустойка, която е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за

всеки конкретен случаи факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като естеството и размер на обезпеченото с неустойката задължение, обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способности, вида на самата уговорена неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена, съотношението между размера на неустойката и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението. В този смисъл решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т. о./.

Съдът намира, че неустоечната клауза в процесния договор за потребителски кредит излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционни функции, надвишава многократно евентуалните вреди на кредитодателя от неизпълнението, поради което противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД. Така, както е уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за предоставяне на гаранция има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем, съобразно договора и общите условия. Непредоставянето на гаранция не води до претърпяването на вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемодателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на договорните условия. Макар и да е уговорена като санкционна, доколкото се дължи при неизпълнение на договорно задължение, неустойката води до скрито оскъпяване на кредита. Неустойката по съществото си е добавък към възнаградителната лихва и в този смисъл би представлявала сигурна печалба за заемодателя, която печалба би увеличила стойността на договора. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемополучателя, до увеличаване на подлежаща на връщане сума, поради което противоречи на добрите нрави и е нищожна наосн. чл. 26, ал. 1, предл. трето ЗЗД.

Изискванията, които клаузата на чл. 3 от договора възвежда за потребителя са на практика неосъществими за него, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер (500 лв.). Предвид това, не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да

осигури банкова гаранция в размер на пълната усвоена стойност на кредита и дължимата възнаградителна лихва (което като величина явно представлява повече от чистата стойност на получения финансов ресурс и за което съответната банкова институция ще изисква също заплащане) Тоест, поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, кредиторът цели да се обогати като капитализира допълнително вземане, което обозначава като „неустойка“

Същевременно, кредиторът не включва т. нар. от него „неустойка“ към договорната лихва към кредита и към ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, съгласно която ГПР не може да бъде по- висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определ. с постановление на Министерския съвет.

Неустойката не е обявена по този начин на потребителя, с което е нарушена нормата на чл.5 от ЗПК. Съгласно чл.5 от ЗПК, преди потребителят да е обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът или кредитният посредник предоставя своевременно на потребителя съобразно изразените от него предпочитания и въз основа на предлаганите от кредитора условия на договора необходимата информация за сравняване на различните предложения и за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит.

При възприетите изводи следва са приеме, че е налице едновременно противоречие със закона и накърняване на добрите нрави, поради което предявеният иск за недействителност на клаузата за неустойка, предвидена в чл.6, ал.1 от договор за кредит договора за кредит № 202212080444400102 от 08.12.2022 г., е основателен и следва да бъде уважен.

С оглед събраните писмени доказателства и заключение по ССЕ, което се кредитира изцяло като компетентно изготвено, съдът намира за доказано, че Д. Т. Б. не е извършил плащания по договора. Вещото лице е установило, че понастоящем кредитополучателят дължи сумата от общо 555.09 лева по процесния договор за кредит, формирана както следва:

- 409.91 лева – падежирала главница, дължима за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г., ведно с обезщетение за забава по чл. 86 ЗЗД, начислено върху падежиралата главница за периода от депозиране на

насрещния иск в съда до окончателното изплащане на вземането;

- 90.09 лева – предсрочно изискуема главница за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г., ведно с обезщетение за забава по чл. 86 ЗЗД, начислено за периода от връчване на насрещната искова молба на насрещната страна до окончателното изплащане на задължението;

- 55.09 лева - падежирава възнаградителна лихва, дължима за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г.

Съобразно предявените насрещни иски и отправените от Д. Т. Б. възражения срещу тях, съдът намира, че от значение за формиране на извод относно дължимостта на претендираните от „Н.“ ООД суми е преценката за съответствие на договора за кредит с разпоредбите на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т.20 и ал.2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 от ЗПК.

Съобразно разпоредбите на ЗПК, годишният процент на разходите изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Тоест, в посочената величина, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорирани всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. В случая в договора за кредит е посочен размер на ГПР от 46,42 % без ясно да е разписана методика на формирането му – кои компоненти участват. Следователно не е ясно какво се включва в общите разходи за потребителя, настоящи или бъдещи, доколкото е предвидена дължимост и на неустойка. От заключението на СчСЕ е видно, че в ГПР участва само възнаградителната лихва, а при включване на неустойката същият значително ще надхвърли формално посочения размер от 46,42 %. По този начин се нарушават разпоредбите на ЗПК, след като кредиторът, при формиране цената на предоставения от него финансов ресурс, задава допълнителни компоненти, които го оскъпяват, без обаче да ги представя по разбираем за потребителя начин.

Съдът намира, че този пропуск сам по себе си е достатъчен, за да се приеме, че договорът е недействителен, на основание чл. 22 ЗПК.

В допълнение следва да се изложи, че не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК, тъй като не са упоменати условията за прилагането на

лихвения процент; индекс или референтен лихвен процент; не е регламентиран и размерът на „печалбата на кредитора“ /възнаградителна лихва/, като не е посочено каква част от месечната погасителна вноска представлява главница и каква – лихва. Не е ясно по какъв начин е определен размерът на общата дължима сума и какви вземания се включват в нея. Във връзка с условията за прилагане на лихвения процент – липсва уточнение за базата, върху която се начислява същият – дали върху целия размер на кредита или върху остатъчната главница. Следователно, не е ясно как е разпределян лихвеният процент във времето, а оттам – и как е формирана възнаградителната лихва. Без значение дали лихвеният процент е фиксиран или променлив, в договора трябва да са посочени условията /начините/ за прилагането му. Това изискване не е изпълнено, при което не може да се направи проверка при какви условия е приложен и дали отговаря на упоменатия от кредитора фиксиран размер от 38,75 %. Ето защо съдът приема, че е налице нарушение и на императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК.

С оглед изложеното по-горе, съдът намира възраженията за недействителност за основателни /без обаче да е заявено изрично искане за обявяване на договора за недействителен/. Съгласно чл. 23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи, каквато се явява начислената за неустойка.

В случая заемодателят претендира плащане на цялата главница от 500.00 лева: 409.91 лева – падежирала главница, дължима за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г. и 90.09 лева – предсрочно изискуема главница за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г.

Съгласно чл.8, ал.1 от договора за кредит: *„Ако настъпи някой от случаите на неизпълнение, посочени в чл. 7 от настоящия договор, кредиторът може да изиска предсрочно погасяване на предоставения кредит, като обяви кредита за предсрочно изискуем“*.

Безспорно е, че главницата, дължима за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г. е падежирала, поради което сумата от 409.91 лева се дължи от кредитополучателя. С връчването на насрещния иск „Неткредит“ ООД изрично е обявило на кредитополучателя, че задължението му за периода от

09.01.2023 г. до 09.05.2023 г., в размер на 90.09 лева, е предсрочно изискуемо и също е дължимо.

При това положение насрещният иск се явява доказан и основателен досежно претенцията за главница, а претенцията за лихви следва да се отхвърли на осн. чл.23 ЗПК. Възражението за прихващане на главницата с платените от Д. Б. суми следва да се отхвърли, тъй като последният не е извършвал плащания по договора.

По разноските:

На основание чл.78, ал.1 ГПК Д. Т. Б. се полагат разноски за уважения иск по чл.26, ал.1 ЗЗД.

Съгласно чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв., на която се позовава пълномощникът на ищеца, адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на материално затруднени лица. В договора за правна защита е отразено, че същата се предоставя безплатно. Съгласно чл.38, ал. 2 ЗАдв., в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. Този размер, съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения възлиза на 1000.00 лева за осъществено от адвокат Е. И. процесуално представителство.

Следва да се има предвид, че искът е неоценяем и възнаграждението на пълномощника не попада в хипотезата на чл.7, ал.1, т.1 от Наредбата, на която последният се позовава. Съгласно задължителната съдебна практика на ВКС /Определение №449 от 29.07.2015 г. по т.д. №1596/2015 г. на ВКС, I ТО, Решение №76 от 15.07.2015 г. по т.д. №888/2015 г. на ВКС, I ТО, Решение №72 от 02.08.2016 г. по т.д. №585/2015 г. на ВКС, II ТО и др./, когато съдържанието на договорната клауза, чиято нищожност се претендира, не касае основанието на вземането /престацията/ и длъжникът не отрича наличието на действително правно основание за претенцията на кредитора, а единствено реда и начина за определяне на вземането му или други уреждащи правоотношението елементи, част от несъщественото съдържание на договора, искът за прогласяване нищожността на тази клауза следва да се счита неоценяем. Касае се за хипотези, в които от преценката за действителността на атакуваната договорна клауза, за кредитора не се заличава възможността да претендира вземането си от длъжника. Тоест при

оспорване на отделни клаузи, когато договърът би могъл да се прилага между страните и без обявените за нищожни клаузи (и искане на обявяване на нищожност на целия договор не е предявено), искът е неосъществим. С оглед диспозитивното начало в процеса и доколкото адв. И. претендира адвокатско възнаграждение в размер по-нисък от минималния – 480.00 лева с ДДС, съдът следва да го присъди така, както е поискано, а направеното от ответника възражение за прекомерност очевидно е бланкетно и несъстоятелно.

Освен адвокатско възнаграждение в полза на пълномощника на ищеца, ответникът следва да заплати на Д. Т. Б. разноските за държавна такса в размер на 50.00 лева и депозит за съдебно-счетоводна експертиза от 150.00 лева.

Насрещният иск по чл.79, ал.1, вр. с чл.86, ал.1 СК е частично уважен, поради което на „Н.“ ООД следва да се присъдят разноски съразмерно с уважената част от иска. Дружеството претендира присъждане на разноски по този иск за юрисконсултско възнаграждение за юрк. Л. в размер на 360.00 лева, държавна такса в размер на 50.00 лева и депозит за съдебно-счетоводна експертиза от 150.00 лева. Така общият размер на разноските на „Н.“ ООД по насрещния иск възлизат на 560.42 лева, от които на осн. чл.78, ал.1 следва да се присъдят 504.42 лева.

По компенсация Д. Т. Б. следва да заплати на „Н.“ ООД сумата от 304,42 лева.

На осн. чл.78, ал.3, с оглед цената на насрещния иск, в полза на Е. а. д. Е. И., следва да се присъдят разноски за процесуално представителство по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв съразмерно с отхвърлената част от иска или 47,30 лева

Мотивиран от изложеното съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за НИЩОЖНА основание чл.26, ал.1, от ЗЗД клаузата на чл.6, ал.1 от Договор за потребителски кредит №202212080444400102, сключен на 08.12.2022 г. между Д. Т. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., бул. „О.“ №**и „Н.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ПК ****, район „И.“, ул. „Л. С.“ № * (Л. Т.), ет. **, представлявано от законния представител И. Н. Х., в

качеството ѝ на управител, предвиждаща заплащане на неустойка, като противоречаща на добрите нрави и Закона за потребителския кредит.

ОСЪЖДА Д. Т. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., бул. „О.“ №** да заплати на „Н.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ПК ****, район „И.“, ул. „Л. С.“ № *(Л. Т.), ет. **, представлявано от законния представител И. Н. Х. - С. сумата от 500.00 лева – непогасена главница по Договор за потребителски кредит №202212080444400102 от 08.12.2022 г. КАТО за сумата от 55.09 лева – възнаградителна лихва, дължима за периода от 09.01.2023 г. до 09.05.2023 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от депозирането на насрещната искова молба в съда до окончателното изплащане на сумата ОТХВЪРЛЯ НАСРЕЩНИЯ ИСК като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА Д. Т. Б., ЕГН: *****, с адрес: гр. К., бул. „О.“ №** да заплати на „Н.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ПК ****, район „И.“, ул. „Л. С.“ № *(Л. Т.), ет. **, представлявано от законния представител И. Н. Х. - С. сумата от 304.42 – деловодни разноски по компенсация.

ОСЪЖДА „Н.“ ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., ПК ****, район „И.“, ул. „Л. С.“ № *(Л. Т.), ет. **, представлявано от законния представител И. Н. Х. - С. да заплати на Е. А. Д. Е. И., ЕИК: *****, адрес: гр. П., ул. Б. №*, ап. **, представлявано от Е. Г. И. сумата от общо 527.30 лева – адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата, от 480.00 лева за процесуално представителство по първоначалния иск и 47.30 по насрещния иск.

ПРИСЪДЕНИТЕ в полза на „Н.“ ООД суми могат да се заплатят по следната банкова сметка: IBAN *****, – „О. б. б.“.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред О. с. П. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ЦЧ

Съдия при Районен съд – Карлово: _____